

„To už seš, děvče, tady?“ přivítal Modrookou Samuel. „Nějak brzy, ne? Myslel jsem, že přijedeš pozdějc,“ dodal udiveně.

„Cejtím, že dneska přijede Johan. Musíme se s chlapama připravit,“ vysvětlila, pohladila dědu po vousaté tváři a odešla do světnice, kde měla všechny své věci.

Netrvalo dlouho a vyšla převlečená, zapletené vlasy, meč v jedné ruce, Íver přes rameno a v druhé ruce pytel s věcmi na cestu.

„Opatruj se děvče,“ řekl Samuel, lehce ji objal a políbil na tvář.

„Neboj, dědečku. A i kdyby, měla jsem s tebou krásnej život,“ podívala se mu do očí a znovu ho pohladila. Vyšla před chalupu a zapískala na Flekatýho, který se pásl na louce u lesa. Jakmile jí uslyšel, začal z přemíry bujnosti pohazovat hlavou a hned k ní přiběhl. Osedlala ho, vyšvihla se mu na hřbet a odjela horní cestou vedoucí přes širokou průrvu mezi skalami za Horalem.

Samuel se za ní díval s láskyplným pohledem. Byla jeho nejbližším člověkem, jeho rodinou. Najednou si všiml, jak mu vlhnou oči, ale nechtěl tomu smutku podlehnout.

Že bych šel něco dělat! To bude rozumnější, poručil v duchu sám sobě.

Práškův mlýn byl na Studeném potoku stranou od vesnice, ale poslední chalupy byly nedaleko. Johan jel proti proudu a vždycky měl nezvratnou jistotu, že ho potok dovede domů, že mu nedovolí zabloudit. Ten pocit bezpečí miloval již jako malý kluk, když chodil na ryby. I dnes byl šťastný, že ho zase